

Ura! Victorie! Echipajul de bob 4 al României (Neagoe, Panțuru, Maftei, Hristovici) a încheiat cu succes coborîrile de la Igls și a cucerit titlul de campion al Europei

Foto: U.P.I.

1967 – TITLURI ȘI MEDALII

Activitatea competițională internațională a anului 1967 se desfășoară sub semnul pregătirilor și multiplelor verificări în vederea marilor confruntări olimpice ale lui 1968. Pe toate meridianele globului se constată o creștere importantă a „febrei" acestor pregătiri, menite să conducă tineretul sportiv al lumii spre performanțe tot mai înalte, spre limite încă neatinse, spre mult visatele medalii olimpice. Și tinerii noștri sportivi nu fac excepție.

Pînă la „Olimpiada albă" de la Grenoble au mai rămas doar cîteva luni. În acest răstimp, schiorii, hocheiștii, boberii și patinatorii, pe baza experienței acumulate în competițiile actualului sezon, lucrează cu toate motoarele în plin. Evoluția sportivilor noștri în acest an preolimpic a fost — în cele mai multe cazuri — la înălțimea așteptărilor și rezultatele lor, obținute într-o serie de confruntări de prima mînă, au constituit momente de intensă bucurie pentru amatorii sporturilor de iarnă.

Pe pîrtia olimpică de la Igls (Austria) temerarii boberi români au dus la victorie culorile României. Cvartetul **Panțuru, Neagoe, Hristovici** și **Maftei** a terminat victorios **întrecerea cu cele** mai **bune echipaje** din Europa, impunîndu-se în fața redutabilelor formații ale Austriei, R. F. a Germaniei, Elveției etc. A fost un succes de prestigiu, amplu comentat în presa internațională, care se adaugă biruințelor românești ale cuplurilor **Frim — Dumitrescu** și **Papană — Hubert**, campioni mondiali cu cîteva decenii în urmă. Este prima victorie a sportivilor noștri după atîția și atîția ani... În proba de bob două persoane, Panțuru și Neagoe au cucerit medalia de argint a „europenelor". Comportarea lor la Igls și ulterior la preolimpicul de la Alpe d'Huez ne îndreptățește să așteptăm cu încredere startul olimpic.

Schiorii români își încearcă de mai multe decenii forțele în diferite competiții cu caracter european și mondial. Niciodată, însă, pînă în acest an ei nu au avut bucuria să urce pe podiumul laureaților. Cinstea aceasta a revenit tînărului Teodor Cercel, clasat pe locul trei la campionatul mondial de biatlon-juniori de la Altenberg. Și alături de performanța sa mai poate fi subliniată comportarea seniorilor, a căror echipă a mai urcat cîteva trepte în ierarhia mondială, situîndu-se după puternica dispută mondială de la Altenberg pe poziția a IV-a. Există deci premise ca și biatloniștii noștri să marcheze prezența lor la Grenoble printr-o comportare corespunzătoare.

Echipa de hochei a României a participat și anul acesta la întrecerile din cadrul grupei B a campionatului mondial, unde a reeditat succesul din anul precedent, de la Zagreb. Locul doi cucerit la Viena reprezintă, însă, cu mult mai mult decît același loc realizat în 1966. Hocheiștii noștri au obținut acum patru victorii și două meciuri egale, impunîndu-se printr-un joc de o mai bună calitate, ceea ce le-a atras nu numai aplauzele spectatorilor vienezi, ci și aprecierile elogioase ale multor specialiști. Faptul că formația noastră reprezentativă a fost invitată pentru un turneu de mai multe jocuri în Canada, patria hocheiului, reprezintă, dacă vreți, o dovadă a bunelor aprecieri de care s-au bucurat jucătorii români pe patinoarul de la Donaupark.

Una dintre cele mai comentate izbînzi ale sportivilor români a fost fără îndoială strălucita victorie a „mușchetarilor" noștri la campionatele mondiale de la Montreal. Drîmbă, Mureșanu, Falb, Țiu și Ardeleanu **au încheiat în apoteoză drumul extrem de greu la capătul căruia i-au așteptat medaliile de campioni ai lumii. Victoriile asupra Franței, Poloniei și, în special, asupra Uniunii Sovietice (laureată a ultimelor ediții ale „mondialelor"), combativitatea, dîrzenia, totala dăruire, au produs o vie impresie nu numai celor prezenți în sala din orașul „Expo-1967", ci tuturor pasionaților acestui sport din toate colțurile lumii. Ziarele de pretutindeni au avut numai cuvinte de laudă pentru maniera deosebită în care „mușchetarii" României au știut să ducă la izbîndă culorile țării.**

Succesul lor a fost completat în mod fericit și de medaliile de bronz obținute de floretistele Olga Szabo, Ecaterina Iencic, Ileana Drîmbă, Ana Ene și Marina Stanca **în competiția pe echipe. Și pentru că tot sîntem la capitolul scrimă, să reamintim succesul repurtat pe planșele de la Teheran (campionatele mondiale de tineret) de tînărul spadasin Anton Pongraț, biruitor în întrecerea spadasinilor. În felul acesta, studentul din Tg. Mureș completează lista cîștigătorilor români în această competiție, deschisă de** Ad. Gurath (1958) **și completată apoi de** Ecaterina Iencic (1965) **și** Ștefan Ardeleanu (1966).

Pe ringul lui Pallazzo dello Sport din Roma tinerii pugiliști români au înregistrat cea mai bună comportare a lor din istoria campionatelor europene. Bilanțul a fost excelent: o medalie de aur, una de argint și patru de bronz. **Nicolae Gîju** a făcut adevărată scrimă pugilistică la categoria „cocoșilor", mergînd din victorie în victorie pînă la ultimul gong. El a fost considerat ca unul dintre cei mai valoroși pugiliști din „promoția 1967" a campionilor continentali. **Constantin Ciucă, Ion Hodoșan, Ion Covaci, Gheorghe Chivăr** și **Ion Monea** au urcat și ei pe podiumul de onoare. Roma a reprezentat, fără îndoială, un pas înainte în afirmarea internațională a pugiliștilor români. Este de datoria lor să se pregătească cu și mai multă sîrguință, ca pe baza talentului și condițiilor de activitate pe care le au la dispoziție să poată lupta cu vigoare pentru cît mai multe din cele 44 de medalii ce vor fi oferite primilor clasați la Ciudad de Mexico!

României i-a fost încredințată în acest an cinstea de a organiza a 16-a ediție a campionatelor mondiale de lupte. Atunci cînd federația internațională a ales Bucureștiul ca gazdă a „mondialelor" de greco-romane a avut în vedere nu numai capacitatea organizatorică a forurilor noastre sportive, ci și rezultatele deosebite înregistrate de luptătorii români cu prilejul unor mari competiții internaționale ca Jocurile Olimpice, campionatele lumii și cele europene.

Anul acesta, de pildă, la „europenele" de la Minsk sportivii noștri, continuatori ai unor frumoase tradiții, s-au impus din nou și au adus în țară „aur" (prin Simion Popescu), **„argint"** (Ion Țăranu) **și „bronz"** (Gh. Popovici). **În clasamentul general pe națiuni reprezentativa României s-a clasat pe locul trei. În aceste zile, luptătorii noștri fruntași sînt pe punctul să-și încheie programul de pregătire efectuat în vederea „mondialelor". Și nu ne îndoim că fiecare dintre cei opt luptători care vor reprezenta culorile patriei în această și mai dificilă confruntare va face tot posibilul pentru a împlini așteptările iubitorilor sportului din țara noastră.**

Caiaciștii și canoiștii noștri participă la sfîrșitul acestei săptămîni la marea bătălie pentru cucerirea titlurilor de campioni ai continentului. **Vernescu, Sciotnic, Nicoară, Ivanov, Igorov** și ceilalți maeștri ai padelelor și pagaielor au luat în acest an zeci de starturi în nenumărate regate internaționale, în cadrul cărora au obținut numeroase victorii. Și mai tinerii lor parteneri de antrenament au repurtat succese însemnate cu prilejul campionatelor europene de juniori din Suedia. **Roco Rujan, Eugen Botez, Nicolae Schmul, Petre Graciov, Marin Stoica, Maria Lovin** și **Harpena Evdochimov** au îmbogățit colecțiile caiacului și canoei cu trei medalii de aur. Iată de ce viitoarele lor starturi sînt așteptate cu legitim interes.

Pe tabloul de onoare „1967" al sportului românesc figurează la loc de cinste succesele trăgătorilor, ale unora dintre atleți, ale tenismanilor Ion Țiriac și Ilie Năstase, cîștigători ai mai multor concursuri internaționale, ale voleibaliștilor și rugbiștilor de la Dinamo București învingători în „C.C.E.", ale jucătoarelor de tenis de masă de la Progresul București și ale colegilor lor de la C.S.M. Cluj, de asemenea biruitori în „C.C.E.", a tinerei înotătoare Georgeta Cerbeanu, laureată cu argint la „europenele" de juniori etc.

Handbaliștii își pregătesc de pe acum debutul olimpic care va avea loc la München în 1972. Anul acesta, seniorii au încheiat pe locul trei cea mai dificilă întrecere din istoria C.M. În schimb, echipele de tineret au triumfat în mod categoric în turneele mondiale din Olanda.

Tabloul acestor succese este desigur foarte cuprinzător. Dar pe el mai sînt încă destule locuri libere care așteaptă să fie completate...

ROMEO VILARA
ADRIAN VASILIU

Sportul școlar bucureștean — ieri și azi...

De-a lungul anilor, sportul școlar din primul oraș al țării a făcut eforturi multiple pentru a se afirma.

Îmi amintesc bine cum stăteau lucrurile cu 30—40 de ani în urmă. Eram elev și nu de puține ori îmi manifestasem dorința de a participa la un concurs de atletism sau de natație, la o competiție de rugbi. Aceste ramuri sportive — ca și altele — găsiseră un larg ecou în rîndul tineretului studios din Capitală. Dar, asemenea acțiuni sportive se organizau cu mari dificultăți; lipseau materialele și echipamentul sportiv, iar accesul pe unele din puținele terenuri existente constituia o adevărată performanță. În anii de la începutul secolului nostru nu exista decît un bazin, cel de la „Tirul", și o singură bază sportivă care să-și merite cît de cît această denumire, cea de la „Șosea". Aveau prioritate, firește, echipele de seniori și mai puțin cele formate din juniori, în speță școlari. Cît despre echipament, îmi amintesc, de pildă, de meciul de rugbi susținut de echipele liceelor „Mihai Viteazul" și „Gheorghe Lazăr". Ce risete au fost cînd pe teren au apărut 30 de jucători avînd fiecare cîte un tricou de altă culoare! Bocancii, de asemenea, reprezentau mai mult o... dorință, un vis, decît o realitate. Iar mingile, foarte adesea cîrpăcite, nu rezistau mai mult de o repriză...

Pentru școlarii de astăzi, tot ce arăt eu aici ar putea să pară rodul imaginației. Dar, din păcate, n-a fost decît o tristă realitate.

Cu totul altele sînt condițiile de astăzi. Am urmărit de multe ori concursurile de natație de la ștrandul Tineretului. Ce afluență de elevi, cîtă grijă pentru instruirea lor! Zeci de competiții, pe stiluri, pe categorii de vîrstă, punctează în fiecare sezon activitatea competițională a elevilor bucureșteni. Iar o parte dintre ei, cei mai buni, care au ajuns la performanțe de valoare deosebită, au avut prilejul să evolueze chiar și peste hotare. Mă gîndesc, de pildă, la înotătorii Școlii sportive nr. 2 care, chiar în aceste zile, susțin mai multe întreceri internaționale în Republica Democrată Germană. Această școală întreține legături sportive permanente cu elevi sportivi din multe țări, printre care Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia și R.D. Germană. Este o realitate care nouă, elevilor de acum 30—40 de ani, nici nu ne-ar fi putut trece prin minte...

Merg în repetate rînduri și la stadionul Tineretului. Aici asist la interesante întreceri de rugbi, la care sînt prezente echipe de juniori, în „15" și în „8". Rugbiul școlar bucureștean a făcut pași mari către afirmare. Campionate și competiții oficiale vorbesc cel mai grăitor de amploarea pe care a cunoscut-o sportul cu balonul oval în rîndul școlarilor bucureșteni. Îmi amintesc, de asemenea, că tinerii rugbiști din Capitală, cei de la Clubul sportiv școlar, au fost prezenți și într-o mare competiție internațională desfășurată în Republica Federală a Germaniei, la Heidelberg. Acolo, în compania unor formații redutabile, ca selecționatele școlare ale orașelor Paris și Essex, a echipelor fruntașe la juniori din țara gazdă, tinerii rugbiști bucureșteni au terminat neînvinși turneul. Este un alt argument care atestă condițiile de care se bucură azi sportul școlar din Capitală.

Același lucru se petrece și cu alte ramuri sportive care antrenează mari mase de elevi din primul oraș al țării: atletism, baschet, volei, handbal, fotbal (în ultima vreme tinde să dețină întîietatea între ramurile sportive practicate de elevi), gimnastică, scrimă, patinaj și sporturi nautice. Pentru a acoperi nevoile izvorîte dintr-o asemenea activitate multiplă, pentru elevi au fost create numeroase baze sportive: sala de sport din str. Haga, bazinele de la Obor (reamenajate și reutilate), stadionul Tineretului (în continuă diversificare), ca să nu mai vorbim de faptul că în incinta multor școli, curțile au fost transformate în adevărate microstadioane. Cît despre echipament sau materiale sportive, asemenea probleme, spinoase altădată, au găsit o grabnică rezolvare. Nu există asociație sportivă școlară care să nu aibă în inventar zeci de mingi pentru aproape toate disciplinele sportive, tricouri, maiouri, tenişi, bocanci etc. Dacă este să iau numai exemplul liceului unde funcționez eu, „Ion Luca Caragiale", ar trebui să spun că magazia sportivă arată ca un adevărat depozit de materiale și echipament sportiv. Și cazul nostru este, desigur, aproape al tuturor școlilor din București și din întreaga țară.

Cine se ocupă de îndrumarea, de pregătirea celor care vor să facă sport? În toate școlile funcționează profesori de educație fizică, oameni cu o activitate bogată, sub aspect pedagogic și sportiv. Ei colaborează strîns cu conducerile școlilor, cu organizațiile de tineret, asigurînd astfel condiții optime pentru traducerea în viață a cunoscutului dicton latin „Mens sana in corpore sano". Un asemenea dicton, care își menține actualitatea peste veacuri, înseamnă activitate sportivă organizată, în ore speciale, după timpul afectat învățăturii, care trebuie să rămînă principala îndeletnicire a școlarilor noștri.

N-am încercat, în aceste rînduri, decît o foarte sumară schiță de portret a activității sportive școlare pe care o desfășoară școlarii bucureșteni. O schiță foarte puțin pretențioasă. Fiindcă despre această activitate s-ar putea scrie tomuri întregi, care ar scoate și mai mult în relief faptul că între IERI și AZI în sportul școlar din primul oraș al patriei este o diferență greu de apreciat. Iar condițiile tot mai bune create elevilor bucureșteni de către partid și guvern vor face ca această diferență să crească necontenit în anii viitori.

prof. CAMIL MORȚUN